

Molnár Bence - A hócsata

Egy szép téli napon Pitypang és Pipacs, a két kis szeleburdi nyuszi hóesésben szánkózott a hófehér mezőn. Majd domboldalra fel, domboldalról le. A fehér, csillogó, puha hótakarón gyorsan siklott a régi szánkó.

- Még egy kört menjünk Pipacs! –Kiáltotta Pitypang.

- Rendben, de lassan ideje haza szánkózni a Mamához! Későre jár, aggódni fog értünk. – Felelte Pipacs.

Egy rövid szánkázás után hazafelé vette az irányt a két testvér. A mezőt elhagyva beértek az erdőbe. Furcsa hangra lettek figyelmesek!

- Segítség! Segítség! Valaki segítsen!-Hallatszott a távolból egy ismeretlen hang.
- Menjünk közelebb! Nézzük meg ki lehet! - Mondta Pipacs.

A két nyuszi a hang felé vette az irányt. Furdalta őket a kíváncsiság, vajon mi történhetett, ki került bajba? Ahogy közeledtek a hanghoz, egy nagy barna szánt pillantott meg a két kis nyuszi a fák között a földön.

- De vajon ki kért segítséget? –Kérdezte fülelve Pitypang.

- Itt vagyok! Itt vagyok lent az árokban. Segítsetek! Húzzatok ki kérlek!- Kérlelte őket a piros ruhás, nagy szakállú idegen.

A két nyuszi lepillantott az árokba. Nem hittek a szemüknek. A Télapó volt az!

- Nézd Pitypang! Hiszen ő a Télapó! De mit keres itt az erdő mélyén?- Kérdezte meglepődötten Pipacs.

- Nem tudom, de segítenünk kell neki! Kapaszkodjunk össze és húzzuk ki!- Javasolta Pitypang.

A két testvér erősen összekapaszkodott, majd közös erővel felhúzták a Télapót az árokból.

- Jaj a lábam! Jaj a hátam! Jaj a fejem! - Jajgatott a Télapó, majd így szólt.- Köszönöm Nektek, Pitypang és Pipacs, hogy segítettetek! Rendes nyuszi gyerekek vagytok!

- Hallod ezt Pipacs! Tudja a nevünket! - Ámult el Pitypang.

- Bizony, hogy tudom! Én mindent tudok Rólatok, ismerlek benneteket. –Válaszolta a Télapó.
- Hát persze! Hiszen Te vagy a Télapó! Ugye? –Szegezte a kérdést Pipacs a Télapónak.
- Igen. Én vagyok. Itt repültem az erdő felett, amikor egy erősebb szellőkéstől elszakadtunk a rénszarvasaimmal egymástól, és a sok ajándékkal itt landoltam az erdő mélyén. Szerencse, hogy a szánnal épségben tudtam földet érni a magas fák ellenére.– Panaszolta Télapó.
- Oh! Ez borzasztóan ijesztő lehetett! De miféle sok ajándék? Én egyet sem látok! - Állapította meg Pitypang.
- Valóban. Én sem látom őket. Merre vannak? – Kérdezte Pipacs.
- Ó jajj! Az ajándékok! Mind eltűntek! Merre lehetnek? Hová eshettek? Biztosan a közelben hevernek valahol a puttonnyal. -Tekintett körbe Télapó is tehetetlenül.
- Igen. Kieshettek a szánból a zuhanás közben. –Tette hozzá Pitypang.
- Meg kell őket találnom. Kevés az időm. Ha az ajándékok nem kerülnek elő, akkor minden gyermek csoda nélkül marad. – Aggódott Télapó.
- Majd mi segítünk megkeresni az ajándékokat! Ugye Pitypang? – Ajánlkozott Pipacs.
- Így van! Úgy ismerjük az erdőt, mint a tenyerünket!- Lelkesedett Pitypang.
- Köszönöm Nektek! Én előkerítem a rénszarvasokat, amíg felkutatjátok az ajándékokat. Siessetek Nyuszik, fogytán az időnk! - Mondta a Télapó.
- A Nyuszik az ajándékok keresésére indultak az erdő mélyére. Nyomokat kerestek az eltűnt csomagok után. De se közel, se távol, sehol semmit nem találtak. Sötétedni kezdett, ahogy kutattak a hóban, hirtelen Pitypang mégis észrevett valamit.
- Nézd! Lábnyomok! Friss lábnyomok! Nem rég járhatott is valaki! - Állapította meg Pitypang.
- De ki? Biztosan ő vitte el magával az ajándékokat is! - mondta Pipacs.
- Kövessük a lábnyomokat a hóban, hátha rábukkanunk! - Javasolta Pitypang.

A két kalandvágyó nyúl testvér útnak indult a nyomokat követve, hogy felleljék az elveszett ajándékokat. Messzire követték a nyomokat, árkon, bokron, befagyott patakon keresztül, míg nem a nyomok elfogytak előlük. A nap is lement, sötétségbe borult az erdő.

- Vajon merre tovább? – Kérdezte Pipacs.

- Csss...halkan! Te is hallod? – Hegyezte a fülét Pitypang. - Valaki rejtőzik a bokrok mögött! Pitypang közelebb merészkedett a bokorhoz.

- Csak óvatosan! - Aggodalmaskodott Pipacs!

Pitypang félre tolta a bokrok leveleit és mögéjük kukucskált.

Róka Úr épp az ajándékokat szemlélte a nagy zsákban. Elővett a nagy feneketlen zsákból egy autót, egy babát, egy sálat, egy könyvet és még sok szép játékot. Markát dörzsölve kacagott hangosan. Igen csak örült az új zsákmánynak.

- Micsoda kincsek! Micsoda érték! Már tudom is, hogyan húzok hasznot belőle! – morogta Róka Úr magában.

- Még mit nem! Vissza kell szereznünk az ajándékokat Pipacs! - Suttogta Pitypang csendesen a testvére fülébe. – Már van is egy remek tervem!

- Nem lenne okosabb döntés, ha inkább haza indulnánk Pitypang? Későre jár, sötét is van, a Mama már biztosan aggódik. És én is félek a Rókától!- Felelte Pipacs.

- Ne aggódj, míg engem látsz! Egy jó nyúl soha nem adja fel! Bízz bennem! - Bátorította testvére. – Már csak a szánkónkra és egy kis erőfölnyre van szükségünk! No meg egy kis elterelésre... - Kacsintott nagyot Pitypang.

Róka Úr számba vette a sok játékot. Feljegyezte mind egy szálig. Nem is sejtette, hogy két kis nyuszi hamarosan csapdába csalja őt. Majd Róka Úr kiáltást hallott! A hang irányába settenkedett, hátra hagyva az ajándékokat és a zsákot.

Ott feküdt egy letört faág alatt Pipacs nyuszi, segítségért kiabálva.

- Segítség! Jajj! Valaki! Segítsen! Megsérült a lábam! Fogok én még valaha ugrálni? - Kiabálta drámaian Pipacs Nyuszi. - Kedves Róka Úr! Igen! Ön! Ne féljen, kérem jöjjön bátran közelebb! Segítsen egy bajba jutott nyúlra!

Róka Úr meglepetten lépett közelebb, hiszen a nyuszinak félnie kellene tőle, nem a segítségét kérnie. De Róka Úr is ravasz volt. Tudta, hogy most két legyet üthet egy csapásra. Ott a rengeteg ajándék, amiből meggazdagodhat, és most egy bajba esett nyúl is az útjába kerül!

- Ez lehet a szerencse napom! -Suttogta magában. Hiszen olyan régen evett már nyulat vacsorára. És még csak meg sem kell erőltetnie magát, hogy elkapja a prédáját. E közben Pitypang halkan a bokrok mögé szánkózott. Az ajándékokat beletette a puttonyba, felkötötte a szánkóra, majd elindult Pipacsért.

E közben Róka Úr készségesen leemelte a faágat a Pipacs lábáról, majd így szólt:

- Szervusz Nyuszi! Örömmel segítettem. Gyere az odúmba, hogy bekössük a lábad. Így bicegve, nem is jutnál túl messze. Maradhatsz is vacsorára! Úgy értem, mint vendég! - Hízelt Róka úr!

- Abból aztán nem eszel! Nesze Neked! – Kiáltotta Pipacs és egy nagy hógolyóval dobta meg Róka Urat.

- Elég legyen ebből Nyuszi! Nem menekülsz! Nincs ki segítsen Neked! – Válaszolt a Róka.
- Irány az odúm!

- Most! - Kiáltotta Pipacs, majd egyetlen szempillantás alatt az erdő összes apraja nagya ott termett, hogy segítsenek a nyuszinak! A borz család, a mosómedve testvérek és a vaddisznó pár sietett segítségükre. A kismadarak pedig fentről célozták meg a vörös ellenséget.

Több tucat mókus ugrált ágról ágra, hógolyókkal dobálva Róka Urat. Kapott az arcába jobbról, balról, fentről, lentől. A hócsata alatt Pitypang is megérkezett a szánkóval és segített elkergetni Róka Urat.

Róka Úr felhúzta a nyúlcipőt és futott, csak futott árkon-bokron keresztül a túlerő elől.
- Sikert! Elkergettük! Éljen, éljen! Győztünk! - Kiáltották mind egyszerre.

- Köszönjük barátaink! Igazi csapat munka volt! – Mondta Pitypang elégedetten.

- Ez életem legizgalmasabb hócsatája volt! – Lelkendezett Pipacs.

- Oh! Pipacs! Kifutunk az időből. Ideje visszainduljunk a csomagokkal. A Téalapó már biztosan vár minket! – Javasolta Pitypang, majd elbúcsúzva és köszönetet mondva erdei barátainak felugrottak a szánkójukra és meg sem álltak, amíg vissza nem értek a Téalapóhoz.

- Télapó! Télapó! Itt vagyunk! Sikerült! – Kiabált messziről Pipacs. – Megvannak az ajándékok!

A Télapó már nagyon várta a két kis nyuszt. A rénszarvasai már a szán előtt várakoztak, készen állt az indulásra. Pitypang és Pipacs szélesebben száguldottak a Télapó felé az ajándékokkal megrakott szánkójukon.

- Kedves kis Pipacs és Pitypang! Köszönöm Nektek a segítséget! –Mondta a Télapó hálásan. – Ha most indulok, még időben elviszem minden kisgyermeknek az ajándékát. Az ünnep csodája nem vészett el! Megmentettétek! Bátor kis Nyuszik vagytok!

- Örömmel segítettünk Télapó! –Mondta Pitypang.

- Indulnom kell! Szorít az idő! Vigyázzatok magatokra és maradjatok ilyen jó és segítőkész nyulak, mint amilyenek idén voltatok! –Búcsúzott tőlük a Télapó. Majd fűttenett egy nagyot, mire a rénszarvasok a magasba repítették a szánt. A télapó a szánjából integetett a nyuszikáknak és kívánt nekik minden jót és boldog karácsonyt.

- Minden jót Télapó! – Kiáltotta Pipacs.

- Boldog Karácsonyt és jó utat! - Vágta rá Pitypang. – No...Pipacs! Ideje haza indulni, a Mama már biztosan nagyon aggódik.

- Induljunk máris! Jaj! Odanézz! A szánkónk megrepedt! – Mondta szomorúan Pipacs. - Biztosan túl nagy volt a súly, nem bírta el.

- Ne búslakodj. Holnap neki látunk és megjavítjuk! Rendben? – Nyugtatta testvérét Pitypang.

Majd az utuk már hazafelé vezetett az erdőn át. A nyuszik haza érkezvén mindent részletesen elmeséltek a mamájuknak, majd egy alapos mosdás és egy kiadós vacsora után beugrottak az ágyikójukba. Hamar álomba merültek a fáradtságtól. Mind a ketten a Télapóról, a rénszarvasokról és a sok szép megmentett ajándékról álmodtak. Másnap reggel Pipacs és Pitypang elégedetten és jókedvűen kezdték a napot. A reggeli után indultak megjavítani a kedvenc szánkójukat. Ám amikor kinyitották az ajtót, hatalmas meglepetés fogadta őket.

Egy nagy piros masnival átkötött gyönyörű szánkó várakozott kint az ajtó előtt a hidegben.

- Odanézz Pipacs! Egy szánkó! - Csodálkozott Pitypang.

- Milyen gyönyörű! De hogy került ez ide? És kié lehet? – Kérdezte Pipacs.
- Van rajta egy üzenet! Nézzük meg! - Javasolta Pitypang. Közelebb mentek, majd Pitypang hangosan olvasni kezdte a levelet. – Köszönöm Bátor Nyulacskák! Rengeteg kaland vár még rátok! Úgy hiszem, elkélne hozzá egy új szánkó! Üdv: Télapó
- Nahát! A miénk! Próbáljuk ki! - Örvendezett Pipacs.
- Menjünk! De most én ülök elől Pipacs!- Nevetett fel Pitypang.

A két testvér boldogan indult meg új szánkójukkal a domboldalra. Nem is gondolták még ekkor, hogy a karácsony csodája milyen fergeteges kalandokat tartogat még számukra!

Egy igazán boldog karácsony várt rájuk és az erdő minden lakójára!

